

A romantic close-up of a young couple about to kiss. The woman on the left has blonde hair and is wearing a colorful patterned top. The man on the right has dark, wavy hair and is also wearing a colorful patterned top. They are both looking down at each other with soft expressions. The background is a soft, out-of-focus green, suggesting an outdoor setting.

Veronika Vajayová

MOTÝL

*Nič nás
nerozdelí*

Veronika Vajayová

Nič nás nerozdelí

VYDAVATEĽSTVO MOTÝL

Copyright © Veronika Vajayová 2009
Design © Motýľ design 2009
Cover photo © Isifa 2009
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2009

ISBN: 978-80-89199-91-4

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

Zoznámenie

Práve som sedela na ležadle v záhrade a opaľovala sa. Snažila som sa čítať knihu „Princeta a kapitán“, ale stále som myslela na Patrika. Vôbec som sa nevedela sústrediť na to, čo čítam. Patrik mi úplne zamotal hlavu, ale nie preto, že je taký krásny, ale preto, že je taký hlúpy. Ešte stále sa neviem spamätať z toho, že ma pred dvomi rokmi odmietol na celej čiare. Chodí na prázdniny k starej mame do malej dediny s názvom Dolná Strehová. Ja tu bývam od svojich dvoch rokov, keď sme sa presťahovali z Bratislavy, pretože stará mama Matilda veľmi ochorela a potrebovala pomôcť v domácnosti. Tak naša mama rozhodla, že budeme bývať u nej. Keďže som vtedy mala len dva roky, bolo mi to úplne jedno. No teraz by som dala všetko zato, keby sme bývali v Bratislave. Je tu strašná nuda. Stará mama umrela pred štyrmi rokmi na rakovinu pľúc. Odvtedy mám pocit, že na svete neexistuje človek, ktorý by ma mohol mať rád. Toto leto budem mať sedemnášť rokov, ale všetci sa ku mne správajú, akoby som mala len sedem rokov. Tak napríklad večer môžem ostať vonku len do pol desiatej, výnimočne do desiatej, no keď nie som doma o deviatej, už ma hľadajú, že kde som. Ešte dobre, že mám pri sebe vždy mobil a ocino mi môže hneď zavolať. Moji rodičia sú super, ale príliš sa o mňa boja. Myslia si, že sa o seba neviem postarať. Veľmi ma mrzí, že mi nedôverujú, tak ako by som si želala. Predsa viem, čo robím, neskočím hneď do postele s frajerom, ktorého poznám dva týždne, neprivediem ho ani k nám, keď tam nikto nebude. A viete prečo? Pretože žiadneho priateľa NEMÁM! Ja to nechápem, všetci mi hovoria, aká som pekná, že mám určite veľa nápadníkov. To je síce pravda.

Nápadníkov mám, ale ani jeden sa mi nepáči, tak ako by si to želali. Väčšinou sú to všetko moji kamaráti, ktorí ma dobre poznajú, ale taký Patrik... Ten by ma zaujímal, vlastne už ma aj zaujíma, ale ja jeho nie. Niekedy sa síce pozdraví, ale nie je to často. Niekedy sa aj usmeje, ale nie preto, že by som sa mu páčila. Zatiaľ sa na mňa usmial vždy len vtedy, keď som mala prilepenú žuvačku na zadku svojich najobľúbenejších nohavíc (kamarátka má dvoch malých bratov a tí všade všetko zašpinia). Keď som bola na prechádzke s bernardínom (psom našej susedky Martiny) a on sa rozbehol za mačkou, ktorá práve vybehla spoza plotu, mňa pravdaže začal ťahať za sebou. Isto si viete predstaviť, akú silu má taký pes, keď sa rozbehne. A tak som bežala za ním a dostala som nápad, že tú vôdzku pustím a nech si beží. To však práve nebol veľmi dobrý nápad, pretože tam kde som sa rozhodla, že tú vôdzku pustím, bola veľká kaluž blata a ja som sa celá po svojej šírke aj dĺžke rozplásla do tej pekne hnedej mláky. Patrik celé to divadlo videl spolu s mojím bratrancom a dobre sa na tom zabávali. Idioti, keby mi vtedy radšej pomohli dobehnúť toho sprostého psa (ja mám z bezpečnostných dôvodov radšej len malého izbového psíka, je to jorkšírsky teriér a volá sa Kiki). Bolo to síce už pred dvomi rokmi, no ja si to stále pamätám, a to veľmi dobre. A najväčší posmech som schytala, keď kamarátka Zuzka chcela zapôsobiť na môjho bratranca Tomáša a rozhodla sa ho zbaliť. Vymyslela plán, kde potrebovala moju pomoc. Aká by som to bola kamarátka, keby som jej nepomohla. Mali sme ísť na korčuliach po ceste popri parku, kde často sedávali a bavili sa. Ona mala akože spadnúť na zem a povedať, že si asi zlomila nohu (aspoň tak sme sa dohodli). Keďže Tomáš študoval už tretí rok medicínu, mal sa jej na to ísť pozrieť. To bola moja úloha, ísť po neho a doviest' ho k nej. Ale ja som vedela, že Tomášovi sa Zuzka páči a rozhodla som sa, že za ním nepobežím predsa bez korčúl',

ale pekne sa predvediem, že nie som také drevo ako moja kamarátka (myslela som si, že sa konečne zapáčim Patrikovi). Teraz viem, že to nebol dobrý nápad. Ten, kto skončil v nemocnici, som nakoniec bola len ja, pretože pri korčuľovaní sa mi do cesty dostala zase nejaká hlúpa mačka, ktorá utekala pred psom a schovala sa za mňa. Vtedy som nestihla zabrzdiť a skončila som rovno pri mojom idolovi, ležiac pri jeho nohách. Vtedy som stihla povedať Tomášovi len toľko, že Zuzka si asi zlomila nohu a leží pár metrov od nás s veľkými bolesťami a viac si nepamätám. Prebrala som sa až v nemocnici, kde mi povedali, že som si zlomila ruku a vyvrtila členok a spôsobila som si asi menší otras mozgu. Hneď ako som otvorila oči, videla som nado mnou Zuzku s Tomášom a držali sa za ruky. Bola som rada, že aspoň niekomu sa darí v láske, až som ich obidvoch chcela objat', ale ako som z postele vyskočila, hneď som si naspät' ľahla, pretože bolesť, ktorú som zacítila, bola príšerná. A tak som im len zablahoželala a opýtala som sa ich: – Takže to vyšlo? Teda myslím, či ste si už konečne povedali, že sa máte radi?

– No vieš, ani by som to tak nenazvala, lebo ja som povedala, že som si asi vyvrtila členok. A tak sme sa na tom dobre pobavili.

– No som rada, že ste spolu. Už som sa d'alej nemohla pozerat' na to, ako sa jeden druhému páčite a nikto to nikomu nepovie... hop!

– Ako si sa nemohla pozerat'? Viky, ty si to vedela? Vedela si, že ma Tomáš má rád? Prečo si mi to nepovedala? Há, há? To si hovoríš kamarátka?

– No vieš, hm hm, ja. Proste, keby som ti to bola hneď povedala, nebolo by to také zaujímavé. Prepáč, prosím ťa, ku šťastiu nepotrebujem už nič viac len, aby si sa na mňa hnevala. Zuzka, prosím!

– Dobre, veď už toľko nepros, lebo sa nahnevám, že ma tu

prosíkaš a necítiš sa najlepšie. Nakoniec budem na vine ja, že ti je horšie.

A tak som oddychovala v nemocnici ešte asi dva dni a potom ma pustili domov. Bolo to už dobre dávno. No vlastne, sú to dva roky, ale aj tak je to dávno. A teraz tu uvažujem nad tým, ako som mohla byť taká sprostá a tak bezhlavo milovať Patrika. Ja neviem, čo som na ňom vlastne videla. No dobre, je to pekný chalan. Má asi meter sedemdesiatpäť centimetrov, blond vlasy, zelené oči, vyšportovanú postavu, nádherný úsmev a krásne biele zuby. – No fuj, Viky, nebuď hlúpa, veď na svete je toľko chalanov, ktorým stojíš aspoň za jeden pohľad. Nenávidím blondiakov! Dala som si však predsavzatie na začiatku prázdnin, že sa s ním zoznámim do dvoch týždňov. To mám ešte desať dní.

– Viky. Viky, kde si?

– Tu som, mami. Potrebuješ s niečím pomôcť?

– Nie, ja len, že máš návštevu.

– Prišla Zuzka?

– Nie, je tu Patrik Korhoň.

– Čóóó? Kto, že je tu? Ty si snáď robíš srandu. To sa ti však veľmi nepodarilo.

– Ahoj, Viky. Môžem ťa tak volať? Alebo nie? Povedz, ak sa ti to nepáči.

– Ahoj. Nie, to je v poriadku. Preboha, čo tu robíš?

Sa čudujem, že sa mi ešte nestal nejaký trapas. Na to som ja expert. Aj tak neviem, čo tu robí. Teraz, keď som už na neho takmer zabudla, si príde a povie ahoj. Ja to nechápem. To je drzosť. Ale nemôžem tu len tak stáť a čumieť na neho. No tak, ty si parádna jazyčnica, tebe sa ústa nezavrú ani keď spíš. Tak čo je to s tebou? Haló? Žiješ ešte vôbec? Viky!!!

– Iste sa čuduješ, čo tu robím, keď som sa ti dobré tri roky ani neprihovoril. Ak chceš, tak ma môžeš vyhodiť, ja sa neurazím. Dokonca by som si to aj zaslúžil.

– Nie, čo ti šibe? Hovor, čo potrebuješ?

– Ja som sa prišiel len spýtať, či by si nešla so mnou na malinovku alebo zmrzlinu. Ale nemusíme ísť na zmrzlinu. Teda ak držíš nejakú diétu, ja ti ju nechcem pokaziť. Nie, že by si nejakú diétu potrebovala. Ty vyzeráš úžasne, dokonca by ti to svedčilo, aj keby si ešte pribrala. Teda ja nechcel som ťa uraziť, ja len...

– Patrik, rada s tebou pôjdem. Bože, ešte nikoho som nevidela takého nervózneho, ako si ty. Čo sa ma bojíš? Alebo sa hanbíš?

– Nie, som len trochu nervózny. Pochop, že ťa stretávam už tri roky stokrát denne a ani sa nepozdravím. Vieš, cítim sa trochu hlúpo.

Trochu? Ty by si sa mal prepadnúť od hanby. Ty naničhodník. Víky, čo to robíš? Ved' on ťa práve pozval na rande. Ticho!

– Ako ja nenávidím svoje podvedomie.

– Prosím?

– Nie, nič. Ja len... No nič. Ja ťa tak isto stretávam už tri roky a stokrát denne sa prepadávam pod zem od hanby, keď sa mi príhodi niečo, čo nie je v tom okamihu práve najlepšie.

– Vieš, ja som sa ti vždy chcel prihovoriť, ale nemal som odvahy. Až teraz som ju nabral.

– Nemal si odvahy? Ale zato si sa parádne zabával na tom ako sa pred tebou strápnujem.

– No, to je pravda. Prepáč. Mňa to vážne mrzí.

– Dobre. Nechajme to tak. Ideme teda?

– No jasné. Som rád, že si ma neodmietla.

– Počkaj chvíľu, kým sa oblečiem a môžeme ísť. Hneď som späť.

Tým hneď som myslela čas, kým sa spamätám z toho, že s ním idem na rande, oblečiem sa, ešte sa učešm a hodím

na seba trochu farby a poviem mame, že idem preč a určite sa vrátim domov do deviatej. Tak to bude spolu asi pol hodina. On za mnou fakt prišiel, ja sa zbláznim. To je bomba. Mňa rachne. Toto musím zavolať Zuzke. Nie, ona by to nepochopila, teda to, že sa mi smial, nezdravil a...

Vôbec, prečo by som jej to mala vravieť. Je to môj život. Aj keď taká rada od kamarátky by nebola na zahodenie. No teraz už nemám čas. Musím si pohnúť.

Popritom, ako som sa pripravovala, som rozmýšľala, prečo za mnou prišiel, veď pred tromi rokmi ma ani nezdravil. Je síce pravda, že od tých troch rokov som sa aj ja trochu zmenila. Schudla som desať kíľ, vyrástla som o dva centimetre, zaoblila som sa na tých správnych miestach, no vlastne hore som sa akosi zabudla zaobliť, ale to sa spraví (tým spraví myslím, že podprsenky s dobrou výstužou sú naozaj super vec). Ako tak stojím len v spodnej bielizni pred zrkadlom, pozerám sa, nevyzerám až tak zle. Až na ten zadok. Bola by som radšej, keby bol aspoň o dajaké tri centimetre menší. Chlapcom sa však páči. Dobré, ale musím si pohnúť, lebo sa na mňa vykašle a odíde. Tak poďme nato.

Čo si len oblečiem? Nemôže to byť nič príliš odvážne, aby si nemyslel, že čakám len na to, kedy po mne skočí. Ale nesmie to byť ani nič fádne, aby si nemyslel, že ma vôbec nezaujíma, že ideme na rande. Čo si len oblečiem? Už viem. Zavriem oči a čo prvé schytím, si oblečiem. Tak poďme na to. No, rifle. To je dobré. Takže si dám rifle a to pekné fialové tričko, čo som dostala od Zuzky k meninám. Tak pozrime sa na výsledok. Je to fajn. Ešte trochu farby. Viky, vyzeráš super. A ak si to predsa len rozmyslí, tak tam iste zbalíš niekoho iného.

Nakoniec moje „hned“, trvalo rovných desať minút, čo je super výkon. Aspoň si myslím. Však uvidíme, či je ešte tam. Čo ak tam nebude, čo ak odišiel? Prestaň, ak odišiel, aspoň

zistíš, že to bol chruňo a nemala si mu vôbec veriť. On tam sedí a...

Bože, on sa rozpráva s mojím otcom. Nie, dokelu. Vidiš, to máš za to tvoje parádienie. Toto je horšie, ako keby tu nebol. Ja sa zbláznim. Oci, len ho prosím ťa, nespovedaj. Prosíím. Do čerta, je mi to figu platné, keď si to hovorím iba v mysli.

– Tak a môžeme ísť. Alebo ti ho prenechám, ocko?

– Nie, môžete ísť. A bavte sa.

– Tak ahoj, ocko.

– Dovidenia.

– Ahojte.

– Teda. Vyzeráš fantasticky. Len aby mi ťa neukradli, kým tam prideme. Tak nasadaj.

– Máš super auto. Čo je to?

– To je otcovo. Požičiava mi ho len výnimočne. Je to pas-sat.

– Kam vlastne ideme? – spýtala som sa, lebo ešte stále nemôžem uveriť tomu, že sedím s Patrikom v aute jeho otca. Bože, čo ak má nejaké plány? Čo ak vôbec nepôjdeme na malinovku, ale zastane niekde pri lese a potom ma znásilní? Načo som s ním vlastne išla?

Zatiaľ to síce nevyzerá tak, že by ma chcel zneužiť. Pustil hudbu. Rádio Expres, také počúvam aj ja.

– A teraz si dáme hit tohto leta a to Dana Bárta s pesničkou On my head! – zaznelo z rádia práve vo chvíli, keď sa ma opýtal, či som nezaspala, že som tak stíchla.

– Nie, ja som sa len započúvala. Túto pesničku priam zbožňujem. Je to super hudba.

– Aj ja ju mám celkom rád. Tak a už sme tu. Vystupovať, slečna. Prepáč, že ti neotvorím dvere, ale ja na také veci nie som.

– To je v pohode. Ja na také tiež nie som. Pravdupovediac, pripadala by som si trochu trápne.

– Dobre, tak poďme. V Pume býva vždy plno. Ozaj, práve mi písal Tomáš, že sú tu so Zuzkou. Nejdeme si na chvíľu k nim prisadnúť?

– Jasné! To je dobre, že je tu aj Zuzka s Tomášom. Dnes som ich ešte nevidela.

– Tak sa mi páčia, teda, aký tvoria skvelý pár.

– Majú sa fakt veľmi radi. Ale radšej už poďme a neza-
kríknime im to šťastie. Poklopme si radšej. Ja som trochu
poverčivá. Dúfam, že ti to veľmi nevadí?

– Nie, jasné, že nie. Ja sa ti musím priznať, že som tiež
poverčivý, pretože hneď, keď zbadám čiernu mačku, spadne
mi tanier, vyšmykne sa mi zrkadlo, už som celý nesvoj.

– Aha. Už ich vidím, tam na nás máva Zuzka. Tak sa poď-
me zabaviť. Hurá za zábavou!

Návšteva

Keď som sa ráno zobudila, tak ma príšerne bolela hlava a ja som sa snažila spomenúť si, čo sa stalo včera. No, bola som asi dlho preč, pretože som určite neprišla domov do de-
siatej ani do jedenástej, lebo naši boli dosť nahnevaní. Viem
ešte, že som im volala, ale neviem, čo som im povedala, len
viem, že mi ocino dovolil byť vonku do jedenástej, za čo mu
mamina dosť hnusne vynadala. Ale kde som bola a s kým,
to si ešte musím spomenúť. Počkať. Včera som sedela na zá-
hrade a čítala. Potom prišla mama, že mám návštevu a vtedy
sa objavil, objavil. Kto sa to vlastne objavil? Do kelu! Patrik
Korhoň. A ja s ním vlastne teraz chodím. A večer som prišla
domov neskoro preto, lebo sa nám pokazilo auto nejakých
päť kilometrov od nás. Zavolali sme teda Tomášovi a Zuzke,

že nech idú domov po novej ceste a nech nás vezmú. Zuzka však bola už doma, pretože ju zobral domov brat, ktorý sa vracal z roboty. Takže sme museli ísť domov pešo. Bola to dosť náročná cesta a prišla som domov veľmi utáhaná.

Viky! Musíš sa už prebrať, veď je už skoro obed. Tak vstaň a choď sa umyť a obliecť a trochu aj upraviť, aby si nevyzerala ako strašidlo.

– Viktória! Už si hore? Poobede dostaneme návštevu, tak tu trochu uprac! My ideme s otcom niečo kúpiť do mesta. A potom sa ešte musíme porozprávať. Počuješ?

– Áno, mami, počujem ťa. A kto to vlastne príde?

– Predsa naši noví susedia, ktorí sa pristáhovali práve včera. Ale to ty, samozrejme, nemôžeš vedieť, pretože si neprišla domov načas!

– Mami, veď som ti povedala, že sa nám pokazilo auto a museli sme ísť peši. Ak som vám tak veľmi chýbala, tak prečo ste neprišli po mňa?

– Viktória Varhová! Ako sa to so mnou rozprávaš? Ja som s tebou husi nepásla! Jasný? Som tvoja mama, takto sa rozprávaj so svojimi kamarátkami!

– Prepáč, mami. Ja len, že vy sa strašne o mňa staráte a ja potrebujem aj trochu priestor. Chápeš? Mám vás veľmi rada, ale nemôžem byť stále s vami a nepohnúť sa od teba.

– Viky. Ja to viem. No pochop, že odkedy nám umrel tvoj brat Martin, som nejaká strašne nesvoja.

– Mami. Martin umrel, keď mal päť rokov. Je to už skoro desať rokov. Nemôžeš celý život stráviť spomienkami na Martina. To predsa nebola tvoja vina, že doktori sa pomýlili a nesprávne určili jeho diagnózu. Martin by bol určite rád, keby si sa konečne spamätala z toho, že už nie je medzi nami.

– Viky, vieš aká som strašne rada, že ťa mám. Keby sa stalo niečo ešte aj tebe, tak to by som nezvládla. Pochop ma,

že sa strašne trápim a bojím, keď nie si tu, keď ťa nevidím, tak si nie som istá vôbec ničím.

A strašne silno ma objala. Až mi skoro vyrazilo dych.

– Mami, prosím ťa, pusti ma, lebo ma ešte zadusíš.

– Prepáč, zlatko. Aspoň si sa včera dobre bavila?

– No. Aj áno. Len na ten večer, vlastne noc som sa veľmi netešila. Keby som vedela, že sa to stane, išla by som domov so Zuzkou, ktorá síce išla neskôr, ale...

– Ale bola skôr doma ako ty. Však?

– Áno.

Ja tak nemám rada, keď mi mama skáče do reči. A vlastne nielen mama, ale všetci naokolo.

– Júlia, veď už pod', lebo to ani nestihneme.

To kričal na moju maminu ocino. On nemá rád, keď niekde meškáme. Musíme byť všade včas. Najlepšie je, keď príde-me predčasne.

– Dobré, Andrej. Hneď som tam. Ja toho ocina raz pre-trhnem, všade musíme byť načas. Ako by sme raz nemohli prísť niekam aj neskoršie. Víky, nechceš niečo z obchodu?

– Nie, ďakujem. Mne teraz stačí jedine paralen alebo niečo od bolesti hlavy.

– Vieš, čo ti kúpim? Minule som videla také pekné tričko, čo by ti super pristalo a nebolo ani drahé.

– Dobré. S tebou sa nejdem hádať, lebo aj tak si spravíš po svojom.

Konečne odišli. Je presne dvanásť hodín. Mám nejaké tri hodiny, kým príde návšteva a nejaké dve hodiny, kým prídu naši. Tak, kde len začať? Vyzerá to tu ako po búrke. A to je len moja izba. Ešte mám kuchyňu, obývačku a kúpeľňu. Spálňa je vždy uprataná, pretože nie je ani veľká a nedá sa tam urobiť taký neporiadok ako napríklad v mojej izbe. V kuchyni treba umyť riad, pozametať, utrieť prach a umyť podlahu. To by mohlo trvať nejakých tridsať minút. Obývačku

treba povysávať a utrieť prach. A kúpeľňu treba umyť celú aj s toaletou. To by mi mohlo trvať takú hodinku aj s mojou izbou. A potom by som mohla ešte skočiť za Patrikom, kým sa vrátia naši. Tak sa pustím do toho.

No, to by som mala. Upratovanie je vlastne celkom zábavné. Nechápem, ako môže mama stále frflať, že nenávidí upratovanie. Podľa mňa sa dá pri tom dobre vyblázniť. Zapnem si hudbu, zaspievam si a zatancujem. To je vážne sranda. Teraz sa ešte prezlečiem a zavolám Patrikovi, či je doma a potom zavolám mame, kedy prídu. Aké to má vlastne číslo?

– Prosím, Viky? Potrebuješ niečo?

– Nie. Ja len, že či môžem teraz prísť k tebe?

– Jasné, že môžeš. Čo sa pýtaš také hlúposti. U nás doma si vždy vítaná.

– Dobré. Tak o chvíľu som u teba.

A ešte vybavím mamu.

– Viky, stalo sa niečo, že mi voláš?

– Nie, mami. Len sa chcem opýtať, kedy asi prídete domov.

– Prídeme asi o hodinu. Lebo teraz nám volala Marta, že prídu až o štvrtej. Keď pôjdeme domov, tak ťa potom prezvoním. Dobré?

– Jasné, a ďakujem. Ahoj.

Tak to by sme mali a môžeme vyraziť.

– Ahoj, Patrik. Už som tu.

– Počkaj ma tam, hneď prídem. Vieš, aby ťa náš Bob nepohrýzol.

– Dobré počkám. – Kým schádzal dole po schodoch a išiel zavrieť psa, tak som sa rozhliadala naokolo a zistila som,

že jeho stará mama má vlastne najkrajší dom v tejto časti dediny.

– Ahoj. Pod' dnu. Ja ho ešte pustím a zoznámim ťa s ním, aby ti už neskôr nič neurobil. Neboj sa, on je v podstate dobrý, keď mu nikto nič nespraví, tak nemá dôvod spraviť niečo tebe alebo niekomu inému.

– No to je fakt milé, ale vieš, taký nemecký ovčiak je v podstate pekný pes, ale dosť veľký. A ja veľkým psom nejako neverím.

– Neboj sa, keď som tu ja, tak ti určite nič neurobí. Však, Bob? No, však jej nič neurobíš, pretože to je naša kamarátka, vlastne iba tvoja kamarátka, pretože moja priateľka.

Kým sa s ním takto milo rozprával, ja som si predstavovala, ako ma tuho objíma, keď sa trasiem od hrôzy pred jeho veľkým a krvilačne vyzerajúcim psom. Ale premohla som strach a vykročila som skôr smerom k Patrikovi ako ku psovi Bobovi.

– Ahoj, havko. Ako sa máš? – Nenápadne som sa k nemu priblížila a oslovila ho a ten pes zrazu na mňa skočil a zhodil ma na zem. Už som celá vystrašená chcela začať kričať, keď ma zrazu začal oblizovať. Vážne to bolo skôr nechutné ako milé. A Patrik, ako inak, sa na tom dobre zabával.

– Mohol by si tú obludu zložiť z môjho úbohého tela, ktoré umiera pod váhou šesťdesiatkilového psa?

– Jasné. Prepáč, ale myslím, že sa mu páčiš.

– Myslíš? No tak to si musíš byť istý, keď chceš so mnou chodiť, pretože možno budem chodiť radšej s tvojím psom.

– Nehnevaj sa, ale Bob takto reagoval naposledy, keď sme ho priniesli ako šteniatko a vrhol sa tak na mňa. Preto som povedal, že sa mu asi páčiš. A vieš, môj pes a ja máme rovnaký vkus, takže si veľmi dobre strážime svoju korisť.

– Dobre, dobre. Ty jeden havkáč, odpúšťam ti, že sa tu po mne hádžeš a chceš ma prebrať svojmu pánovi, ale asi ťa

sklamem. Vieš, ja mám rada tvojho pána a aj teba, ale naše randenie by vyzeralo vážne komicky. Tak sa nehnevaj. Dobre? Ja ti donesiem kostičku.

– To som rád, že sa už na nás nehneváš.

– Na nás? Ako to myslíš na nás? Ja sa nehnevám len na tvojho psa. Ty si to ešte musíš vyžehliť.

– Prosím? Ale keď chceš, tak strašne rád. Pod' dnu! Zoznámil by som ťa aj s niekým iným z rodiny, ale videl som, ako to dopadlo s Bobom, tak si ťa radšej nechám len pre seba.

– Ti šibe?! Veď ja poznám aj tvojho brata, aj sestru, aj rodičov a starú mamu.

– Ale nie, oni tu totiž práve nie sú. Vieš?

– Takže sme tu úplne sami?

– No, vlastne, áno. Prečo? Je to problém?

– Nie. Myslím, že nie je.

Bože, ja tak strašne táram, ale pred ním predsa musím, inak si bude myslieť, že som nejaká padavka, ktorá sa bojí ostať sama s chalanom v dome jeho starej mamy. Ale strašne sa bojím. Preboha. Patrik by mi predsa nič neurobil. Aspoň dúfam. Musím tomu veriť.

– Tak ideme dnu? Viky? Počuješ ma, nie je ti zle?

Zle? Čo žartuje?

– Viky? Skutočne ti nie je zle? Nejak si veľmi zbledla a ani neprehovoríš.

– Nie, som v úplnom poriadku. Tak poďme radšej dnu.

– Chceš niečo na pitie? Malinovku, minerálku, kávu, čaj? Alebo chceš niečo ostré?

– Prosím? Dám si asi malinovku. Smiem sa opýtať, akú máte?

– Mama akurát dnes ráno kúpila Top topic. Dáš si?

– No, to môže byť.

– Dobre, hneď som tu. Urob si zatiaľ pohodlie a cíť sa ako doma.

Ako doma. On ma vážne asi chce dostať do postele. To nech mu ani nenapadne. Ja keby som bola doma, tak by som už dávno behala zrejme iba v nohavičkách, pretože teraz cez leto je strašne teplo. Ja som taká hlúpa. Načo som tu? Toto bude trapas, ak sem niekto príde.

– Už som tu. Nech sa páči. Pre tie najkrajšie oči pod slnkom, tú najlepšiu malinovku z najkrajšieho pohára, aký máme.

– Ďakujem. Ten pohár je vážne pekný. Patrik, chcela som ti povedať, že vieš, ja som, ja...

– Si nervózna. Snáď sa len nebojíš, že po tebe skočím a nejak ti ublížim. To sa vážne nemusíš báť. Ja nie som taký typ človeka, ktorý hneď využije situáciu a skočí po dievčati. To sa neboj. Ak chceš, môžem sedieť aj pri dverách, aby som nebol pri tebe tak blízko.

– Nie. To je už v poriadku. Radšej si sadni úplne blízko ku mne, tak aby som cítila, že si pri mne.

– No. Tak ten, kto by sa mal báť, že po ňom niekto skočí, som asi ja. Alebo nie?

– Nie, pravdaže. Ale ak chceš sedieť tam, tak prosím. Ja ťa predsa do ničoho nenútim.

A prisadol si úplne blízko ku mne. Až tak blízko, že som počula, ako mu bije srdce. Hneď, ako si ku mne prisadol, ma chytil za ruku a pozrel sa na mňa krásnymi smaragdovými očami a usmial sa tými bielymi zubami (fakt vyzerali ako z reklamy na Signal), a potom sa naše pery dotkli a už sa nechceli od seba oddeliť a viete prečo? Obidvaja sme mali v ústach žuvačku a zabudli sme ju vyhodiť, a tak sme sa akosi zlepili. To je ďalší trapas na mojom účte. On sa so mnou určite rozíde. Ale na moje prekvapenie, sa začal smiať a ja som sa k nemu pridala. Žuvačku sme vyhodili do koša a chceli pokračovať v tom, čo sme začali, ale vtedy zazvonil mobil. Už som si myslela, že to sú naši a pôjdem domov, ale volala moja teta. Vraj by chceli prísť k nám na návštevu,

že sa nemôže dovolať mamine, tak volá mne, či náhodou nie je so mnou. To by bola vážne zábava, keby tu tak sedela a pozerala sa na nás, ako sa nám zamotali žuvačky pri našom nevydarenom bozkávaní. Tak som tete povedala, že mama je niekde v meste, nech zavolá až večer. Keď som dotelefonovala, zistila som, že Patrik tu nie je. Niekam odišiel. Žeby ma nechcel rušiť? Ale to je predsa hlúposť. Kde sa len mohol stratiť? A on sa v tej chvíli vynoril s veľkou kyticou kvetov v jednej ruke a s miskou pukancov v druhej ruke. Skoro som odpadla, keď som uvidela tú nádhernú misu. No vážne mňa tá misa zobrala viac ako tie kvety. Boli naozaj pekné, ale tá misa. No proste super!

– Už si dotelefonovala?

– Áno. To bola len teta, že sa nevie dovolať mame. To je pre mňa?

– Nie, to som doniesol pre tú peknú dievčinu, čo sedí teraz na pohovke a mračí sa na mňa, pretože asi nechápe môj žart. Jasné, že sú pre teba.

S veľkým dojatím som sa postavila a poďakovala som mu. Potom sme si naspäť sadli na sedačku a začali sa bozkávať. Teraz už však bez žuvačky. A musím povedať, že je to oveľa lepšie ako s tou žuvačkou. Patrik je taký nežný, taký krásny a strašne ma niečo štekľí na chrbte a na nohách.

– Patrik?

– Hm?

– Prečo ma štekľíš? Nemám to rada, keď ma niekto štekľí po chrbte, ani po nohách.

– Ale ja ťa predsa neštekľím, veď ruky mám okolo tvojho pásu.

– No to je fakt. Tak potom, čo to je? Museli sme sa od seba odlepiť práve vtedy, keď mi Patrik bozkával krk a schádzal k ramenám. Hneď sme sa rýchlo pozreli, čo ma to tak príšerne obťažuje a vyrušuje nás v tej chvíli.

– Ááá! To, čo po mne lezie? Čo je to za pavúka? Vlastne pavúkov. Ja mám celkom rada pavúky, ale len také maličké, čo nám lozia po dome. Ale niečo takéto veľké som ešte nevidela.

– Viky! Môžeš, prosím ťa, aspoň chvíľu byť ticho?! To sú bratove pavúky a sú to tarantuly. Prosím ťa, nehýb sa. Dobre?

– No to je skvelé. Nakoniec to bude moja vina. Alebo nie?

– Ja som nepovedal, že je to tvoja vina, len aby si bola chvíľu ticho a nehýbala sa, pokiaľ nechceš, aby ti niečo urobili. Tak si daj dole sukňu a tričko, ale pomaly, aby sa nezľakli a nepustili do teba jed.

– Čo si mám dať dole? Toto je vážne dobrý spôsob, ako dostať dievča do postele, ale na to ti neskočím. A vieš prečo? Pretože ja som hneď vedela, že myslíš len na to jediné a vlastne so mnou nechceš ani chodiť, iba ma chceš dostať do postele, aby si bol prvý a potom sa vyťahoval pred chalanmi. To je tvoj plán? Ale vopred ťa upozorňujem, mňa tak ľahko nedostaneš, lebo ja nie som nejaká šľapka z predmestia, ktorá skočí do postele prvému, ktorého stretne na rohu ulice. Rozumieš? A práve teraz aj odchádzam.

– Sadni si! A nerozprávaj tu hlúposti. Ja predsa nechcem, aby si skončila v mojej posteli, ale nechcem ani to, aby si skončila v truhle. Tak si daj už konečne tie veci dolu. Viky, naozaj ťa veľmi pekne prosím. Nechcem ti predsa ublížiť. Mňa veľmi bolí a mrzí, keď si o mne myslíš takéto veci. Prosím. Nechcem ťa stratiť. Ani neviem, čo tu robia tie pavúky a ako sa sem dostali. Sú bratove a ja som s bratom nebol od minulého týždňa. Možno prišiel dnes ráno a doniesol ich alebo len zabudol, lebo minule splietal niečo, že keď ich nájde, tak bude po nich. Tak asi na ne zabudol. Bože, keď si predstavím, že by ich našla naša babka, tak by ju hádam aj vystrelo. Nerob drahoty!

– Dobre. Prepáč. Som len celá nesvoja, že tu nikto nie je a ja tu budem len v spodnej bielizni. Asi sa toho tak bojím, že vlastne ani neviem, či sa bojím viac tých pavúkov, alebo toho, že sa ti nebudem páčiť. Nemôžeme tam tie pavúky nechať? Už tak veľmi neštekli. Možno by som si na ne aj zvykla.

– Viky, prestaň!

– Dobre.

A už som si dávala dolu všetky veci. Vtedy tie pavúky začali štekliť ešte viac a prišli obidva na nie veľmi príjemné miesto. Dostali sa na môj veľký zadok. Aspoň ja si myslím, že je veľký. Aj keď mi všetci vravia, že je taký akurát, neverím im. A ak ma Patrik pavúkov chcel zbaviť, tak sa musel dotknúť môjho zadku. Bože, ja to snád' neprežijem.

– Dobre. Tak teraz ich len dáme do škatuľky a potom večer zavolám bratovi, nech po ne príde. Dobre. Teraz sa na chvíľu nehýb a nekrič. Hneď ich vezmem. No, jedného už mám a teraz toho druhého. Super mám obidvoch.

Zavrel škatuľku a pozrel sa na mňa a nahodil ten svoj krásny úsmev. Potichu zapískal a vzdychol si. Podišiel ku mne bližšie, objal ma okolo pásu a jemne mi zašepkal do ucha:

– Vyzeráš naozaj super, ale veľmi pekne ťa prosím, obleč sa, lebo sa zbláznim, keď ťa takto vidím.

No a ja som na takéhoto chalan spustila predtým taký strašný krik, že som si myslela, že už spolu viac neprehovoríme. Vtedy som urobila niečo, čo som si nikdy nemyslela, že spravím.

– Patrik, ale ja sa nechcem obliecť.

A pobožkala som ho. On mi to vrátil a skončili sme na posteli a začali sa vášnivo bozkávať. Dala som mu dole tričko a o chvíľu už predomnou stál len v trenírkach. Mal naozaj krásnu postavu, tak parádne vyšportovaný. Potom ma začal bozkávať po celom tele a ja som bola krásne

poddajná a on tak krásne nežný, že som nechcela, aby sa to niekedy skončilo. No v tej chvíli mi zazvonil telefón a na displeji sa zjavilo slovo maminka. Chvíľu sme to ignorovali, ale potom, keď volala ešte trikrát, som to nakoniec musela prijať.

– Ahoj, mami. Už idete domov?

– Áno. Prečo si tak dlho nebrala? Už som sa bála, že sa ti niečo stalo. Práve sme na benzínke, takže o nejakých dvadsať minút budeme doma. Tak, ahoj.

A položila. Vtedy sa ma Patrik spýtal, či už musím ísť. A tak som len prikývla. No nešla som sa obliecť, ani som od neho neodstúpila. Podišla som k nemu bližšie a jemne ho pobozkala na čelo, v tej chvíli ma objal a stiahol na seba. Znova sme sa začali bozkávať, keď Patrik povedal, že by som naozaj mala ísť, lebo bude zle, keď toto zistia rodičia. Aj keď to povedal, bozkávali sme sa ďalej. No vtom som si spomenula, že som vlastne dala variť zemiaky, a že je to už skoro pol hodina, čo som preč. Rýchlo som vyskočila a začala sa obliekať. Chudák Patrik nechápal, prečo som sa tak rozbehla a len otvoril ústa a...

Vtom začal zvonieť mobil jemu, že akurát vezú babku domov, tak má ísť otvoriť bránu a zavrieť Boba. Boli nejaké dva kilometre od ich domu. Patrik len položil a pozrel na mňa.

– Ja som ťa vážne nechcel dostať do postele. Víky! Musíš mi veriť. Bolo to krásne, aj keď sme sa len bozkávali. Ďakujem ti za pekne strávené poobedie. Ďakujem. Ale teraz už musíš ísť.

Vtisol mi nádherný bozk na krk a potom ešte jeden na ústa. Rozlúčila som sa s ním, a keď som bola nejakých dvadsať metrov od ich domu, vystúpila z auta jeho mama a milo sa na mňa usmiala a opýtala sa ma, či nejdem na čaj. Len som jej rýchlo zakričala, že sa musím ponáhľať, lebo nám